

Тая сутрин, когато прислужницата донесе закуската и разтвори кадифяната завеса на прозореца, в стаята не стана, както друг път, по-светло, а някакъв мътен, жълтеникав здрач надникна зад стъклата. Вечерта бе валил ситен студен дъжд, който спря по-късно и през нощта се бе превърнал в гъста, сиво-жълта, неподвижна мъгла. Една от ония мъгли, които допълзват от океана, залепят се до земята и не се откъсват, понякога по цели седмици.

На таблата бе сложена и една телеграма: той съобщаваше, че снощи тръгва, и че на седем часа вдруги ден ще бъде тук. Най-после!.. В първата минута буйна и гореща радост я завъртя в трескав шемет. Само два дни още! След това почва някакъв лъчезарен празник, съвършено чужд на всичко досегашно, без прекъсване, без срокове, без мъчително очакване. Тя отново предупреди хазайката, прегледа внимателно — още веднаж — съседната, запазена за него, стая, върна се втори път да провери де именно трябва да сложи цветята — върху масата или на камината. Спря сред стаята, озадачена: струваше ѝ се, че нещо е забравила, най-важното, което не може да си спомни. Сетне разбра, че